

forekommer mig dog at være unødvendigt i en Lov at tage Hensyn til noget saa isoleret staaende. — Vædringsforslaget under Nr. 27 har jeg ikke noget at indvende imod, og hvad Vædringsforslaget under Nr. 28 angaar, da vil jeg minde om, at jeg allerede ved Sagens anden Behandling udtalte, at jeg ikke skulde være tilbøjelig til noget at forhøje de der omhandlede Summer, som Sygebehandlingen daglig regnes til at koste, og jeg kan derfor ikke have noget at indvende imod, at man forhøjer Betalingen af 1 Kr. 85 Ore til 2 Kr. og 2 Kr. 35 Ore til 2 Kr. 50 Ore. — Vædringsforslaget under Nr. 29 kan jeg tiltræde, det er jo en temmelig Selvsølge.

Hvad Vædringsforslagene under Nr. 30 angaar, da skal jeg bemærke, at jeg kan tiltræde det af to ærede Medlemmer af Udvalget udenfor Betænkningen stillede Underændringsforslag, og naar Vædringsforslag Nr. 30 altsaa bliver saaledes rettet, som det vil blive, naar man vedtager det nævnte Underændringsforslag, saa tror jeg, at det, der skal udtrykkes, bliver udtrykt med en saa stor Bestemthed og Tydelighed, at der ikke kan være nogen Tvivl tilbage. Det, som saaledes vilde blive udtrykt, og som forekommer mig ogsaa at være det, der bør udtrykkes, er, at indenfor de militære Etablissementer, som her er Tale om, altsaa navnlig inden for Kaserner, inden for en Vej og paa et Krigsstib, er det det militære Lægevæsen, som det tilkommer at træffe de fornødne Forholdsregler; de Forholdsregler, som ikke strække deres Virksomhed længere end inden for dette Omraade, inden for Kasernerne, Vejren og Skibene. Disse Forholdsregler er det det militære Lægevæsens egen Sag at træffe. Det er det militære Lægevæsens Pligt og det bærer Ansvar for det, og det er paa den anden Side ogsaa dets Ret, og der følger blandt andet ogsaa deraf, at de Udgifter, som foranlediges ved disse Foranstaltninger, blive ikke baarne af Kommunerne, men af det militære Lægevæsen selv. Derimod gaar Paragraffen ikke ud paa at undtage militære Personer fra nogen som helst Foranstaltning, der træffes af Myndighederne uden for disse bestemte Omraader: Kaserner, Krigsstib, Vejre. De militære Personer, hvad enten de bo inden for Kasernens Omraade eller andetsteds, ere pligtige til at rette sig efter de Forholdsregler, som gælde for alle andre. Hvad Straffeansvaret angaar, er det en almindelig Regel, som ikke alene her, men overalt kommer til Anvendelse, at Ansvar for det maa gøres gældende ved Militærret, men det gælder jo overhovedet,

og hvis man vilde se nogen Fare deri og mene, at det var tvivlsomt, om Militæretaten vilde straffe, kunde man jo sige det samme, naar en Militær gif hen og slog en anden ihjel udenfor Kasernen, altsaa paa et Omraade, der ellers hører ind under den civile Forvaltning. I saa Tilfælde gælder det jo, at den militære Person drages til Ansvar for den militære Domstol, og straffes efter militær Lov. Jeg tror derfor, at naar det Underændringsforslag er vedtaget, bortfalder, saa forekommer det mig, enhver Tvivl om, hvad der kan være Meningen med Forstriften og den bliver reduceret til det simple og klare, at indenfor disse Omraader har Militæretaten selv Ret og Pligt til at træffe de fornødne Forholdsregler, men udenfor disse Omraader, ere Militærpersoner uden Hensyn til, hvor de ellers bo, og naturligvis ogsaa deres Husstand, forpligtede til at rette sig efter de Regler, der gælde for alle, og som udgaa fra den civile Myndighed.

Jeg skal endnu kun gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 4, som er stillet af et Mindretal. Jeg skal da bemærke, at jeg bestrider det ikke, at det kunde være nyttigt, om der allevegne fandtes Lighuse, og det ikke alene overfor epidemiske Sygdomme eller i de Tilfælde, hvor de paagældende ere døde af smittomme Sygdomme, men ogsaa ellers. Jeg vil dog bemærke, at selv om der er Lighuse ved Kirken, vil der vistnok forekomme mange Tilfælde, i hvilke man ikke faar Viget skaffet ud af Huset alligevel, navnlig naar de paagældende bo noget langt borte fra Kirken, hvilket jo kan være Tilfældet paa mange Steder. Men i og for sig nægter jeg ikke, at det kunde være en nyttig Forholdsregel, om der allevegne i Købstæderne og paa Landet fandtes saadanne Lighuse. Men jeg mener, at man maa med Rette gøre gældende, at det er en Forholdsregel, som falder udenfor denne Lovs Ramme, thi denne Lov gælder kun om, hvad der skal foretages i Tilfælde af smittomme Sygdomme, og med Undtagelse af § 23 handler den væsentlig kun om, hvad der skal ske og hvilken Myndighed der haves, naar der er offentlig Behandling af epidemiske Sygdomme. Derfor vilde det kunne falde indenfor Lovens Ramme, om det paabødes, at der skulde oprettes interimistiske Lighuse i Tilfælde af Epidemier og det anser jeg for Rette ogsaa for noget, der haves den fornødne Myndighed til i Lovens saaledes, at der altsaa under en Epidemik kan være Spørgsmaal, om man kan finde det rigtigt at opslaa nogle midlertidige Lighuse, som i mange Tilfælde kun